

VÝ ŘÍŠE

ROMAN BUREŠ

RISE

ROMAN BUREŠ

ŘÍŠE

ROMAN BUREŠ

Copyright © Roman Bureš, 2020

Illustrations and Drawing © Žaneta Kortusová, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-246-2 (print)

ISBN 978-80-7557-852-5 (ePub)

ISBN 978-80-7557-853-2 (mobi)

ISBN 978-80-7557-854-9 (pdf)

*Poděkování dlužím Janě Jůzlové.
Nebýt její trpělivosti a nemilosrdné kritiky,
vyšla by tahle kniha v mnohem horší verzi.
Pokud vůbec...*

Je to trochu i její kniha.

Velkoněmecká říše

Protektoráty Velkoněmecké říše

Státy s fašistickou diktaturou

Itálie

Protektoráty Itálie

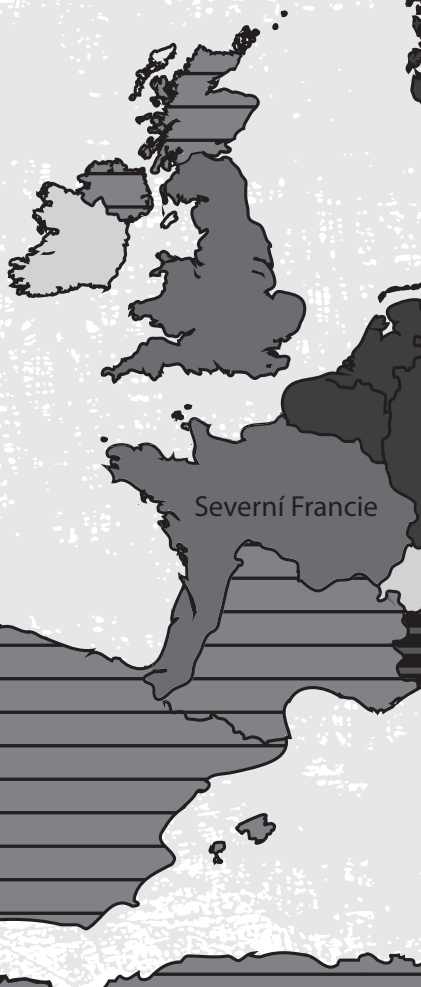
Rusko

Demokratické státy

1 Protektorát Čechy

2 Protektorát Morava

Rusko

ZEĎ

Protectorát
Ostland

Moskevský
protektorát

Ukrajinský
protektorát

1

2

Kaukasus

ČÁST PRVNÍ

ŘÍŠE

Wikipedia, 2020

Německá Zed'

Stavba německé Zdi pod názvem Hitlerův val začala v létě 1945, na konci druhé světové války.

Jedná se o systém betonového opevnění s celkovou délkou 3300 km. Na severu začíná u Ladožského jezera, ze západu obíhá ruiny Moskvy a její poslední třetina kopíruje tok Volhy. Zed' končí na březích Kaspického moře. Na výšku měří od 18 do 31 metrů.

Navěky měla oddělit Rusko od Velkoněmecké říše a zbytku Evropy.

Dnes je Zed' na mnoha místech proražena, na její údržbu nejsou prostředky ani vůle, stovky kilometrů jsou uzavřeny a chátrají. Nejzachovalejší část se nachází u města Petrohrad (dříve Leningrad či Hitlerburg), kde je vítanou turistickou atrakcí a současně připomínkou nejtemnějšího období Evropy.

1

léto 1979

Skrze prkenné stěny prosvítaly pruhy zlatých paprsků, v jejichž záři vířily částečky prachu. Ve stodole bylo dusno a horko. Nic z toho však Alexandr nevnímal. Ani pot stékající po zádech, ani stébla slámy přilepená na kůži. Jediné, čemu se jeho smysly dokázaly věnovat, bylo nahé tělo pod ním. Elena si ho prohlížela s pobaveným výrazem, palcem mu setřela pot z tváře. Ležel mezi jejími bělostnými stehny a těžce oddychoval. Jak dlouho o tomhle snil...

„Nebylo to špatné,“ řekla něžně.

Ne, nebylo to špatné. Bylo to úchvatné! První milování překonalo jakékoli Alexandrovo očekávání! Nechápal, proč se lidi tváří, jako by tenhle zázrak neexistoval. Proč se o něm nepřednáší v kostele... Pokud tohle chybí v ráji, raději půjde do pekla.

Prohlížel si dívku zbavenou všech svých tajemství a snažil se zklidnit dech. Medailonek, který jí ležel mezi prsy, mu házel prasátka do očí. Její kaštanové vlasy ležely rozprostřené na slámě.

Cítil, že se opět začíná vzrušovat.

Cítila to i ona. Usmála se: „Ale? Pán chce ještě?“

Ano, to tedy chce.

„Musím jít, Alexi. Táta se po mně bude shánět.“ Elena se jemně, ale neúprosně vymanila.

„Počkej,“ vydechl. „Kdy tě uvidím?“

„Myslíš takhle?“ zeptala se a nahá udělala pukrle.

Alex se vyhrabal na nohy a přistoupil k ní. Dnes se mu otevřel svět dosud opředěný mýty. Každé gesto, každý její dotek byl nyní nový a vzrušující.

„Hele, přestaň do mě štouchat,“ zasmála se a ukazováčkem mu cvrnkla do pulzujícího penisu.

„Miluju tě,“ plácl neuváženě.

„Sašo, neblbni...“

Nesnášel, když mu někdo říkal Sašo. Elena na sebe natáhla spodničku a zakryla ten božský výhled.

„Tak kdy se uvidíme?“

Oblékla si halenku. Podívala se mu do očí a opět se začínala uculovat. Pak očima sjela níž.

„No, takhle tě nemůžu nechat dlouho, že jo?“

„Večer?“

„Táta mě nepustí...“

„Když přijdeš, ukážu ti kouzlo,“ vyhrkl.

„To jsi mi už ukázal,“ zasmála se a navlékala se do sukně.

„Myslím *skutečné* kouzlo.“ Alexandr se snažil, aby to znělo tajemně.

Možná se mu to podařilo, protože k němu vzhledla s novým zájmem.

„Tak mi ho ukaž hned a já možná večer ukážu nějaké tobě,“ vyzvala ho a trochu si rozevřela halenku, která ještě nebyla zašněrovaná.

Podíval se na její medailonek blýskající se ve výstřihu.

Ještě nikdy to před nikým neudělal. Věděl, že se dopouští neodpustitelné hlouposti, ale prostě si nedokázal pomoci. Právě totiž nepřemýšlel mozkiem...

Medailonek se začal zvedat. Koženou šňůrku, na které byl pověšen, táhl za sebou jako balon kotvící lana. Eleně se rozšířily oči a trochu poklesla její nádherná bradička. Sledovala medailonek, který se zastavil ve vzduchu před jejíma očima.

„Ty jsi muťák...“ špitla. Strnula, jako by se bála, že se při sebemenším pohybu na šňůrce uškrtí.

Při pohledu na její zděšený výraz najednou Alexandr vystřízlivěl. Pomalu medailonek spustil zpátky mezi její prsa.

Elena dál stála a zírala s pootevřenou pusou. Alexandrovo vzrušení bylo to tam.

„Nechtěl jsem tě vylekat,“ zašeptal. „Hele, prosím tě... neříkej to nikde.“

Dívka zamrkala a zhluboka se nadechla, jako by celou dobu zadržovala dech.

„Neřekneš to, vid’?“ škemral Alexandr.

Elena se k němu přitiskla. „Strašně jsi mě vzrušil,“ zašeptala a dole ho vzala do dlaně. „Zítřa večer buďte za stodolou. Oba dva.“

Políbila ho na tvář a odšustila slámou k východu.

2

Nebylo to dobré pole, leželo ve stráni a kameny na něm snad rašily. Rok leželo ladem a připravit ho na podzimní setbu dalo práci, výhled do údolí tu dřinu alespoň částečně odčinil. Klára seděla pod stromem a opírala se o kmen, zakusovala chléb s marmeládou a kochala se pohledem na Malinovku. Shluk domků z vepřovic, z jejichž komínů stoupaly

proužky kouře. Náměstíčko, kde se konaly jarmarky a slavnosti, a kde rychtář vykonával spravedlnost. Na protějším kopci dřevěný kostelík s dvojitým pravoslavným křížem na vrcholu cibulovité bání.

Kdyby Bůh přece jen existoval, ráda by mu zakroutila krkem. Do jeho blahosklonné vousaté tváře by při tom ječela, proč nečinně přihlížel všem těm hrůzám... Nevěřila v něj, nemohla si však dovolit vynechat jediné svaté přijímání. Byla přivandrovalec, navíc žena, která se po smrti manžela odmítala znovu vdát. Kdo to kdy viděl, aby se sama starala o hospodářství? Aby vychovávala syna bez otce.

Když jsme u toho, kde se Alexandr fláká?

Své ranní povinnosti sice splnil, ale měl se ukázat v poledne. Zvon na protějším kopci přitom odzvonil před dobrou půlhodinou. Poslední dobou byl nějaký roztěkaný. Klára měla podezření, že se zamiloval.

Snad nebude po svém otci – ochotný zahodit pro ženskou celou budoucnost.

Valach Vojtíšek ji štouchl čumákem do ramene. Už se napásl a nejradši by šel domů.

„Přítelíčku, ještě budeme orat,“ pohládila ho po čumáku.

Kůň smutně svěsil hlavu, jako by jí rozuměl. Jezdit se na něm moc nedalo, měl jen jedno oko, to druhé mu vůbec nenarostlo. Tady za Zdí to nebylo nic zvláštního, Klára už viděla horší anomálie.

Vojtíšek otočil hlavu k vesnici a zafrkal. Do svahu se klátil Alex. Za poslední dva roky se strašně vytáhl. Už byl vysoký jako jeho otec, po kterém zdědil i nordické rysy a světlé vlasy. Vypadal starší než na svých sedmnáct.

„Ahoj, mami,“ řekl česky.

Samozřejmě mluvil plynule rusky, a protože zde vyrůstal, na rozdíl od Kláry neměl žádný přízvuk. Naučila ho však i němčinu a češtinu, kterou spolu mluvili jen v soukromí, snažila se tak zachovat mrtvý jazyk dávno mrtvého národa.

„No nazdar,“ usmála se, přestože by se měla mračit. „Nemáš náhodou zpoždění?“

To, že ji o půl hlavy převyšoval, neznamenalo, že se o něj přestane bát. Hrůzu jí naháněli knížecí verbíři, a hlavně lovci otroků z východu.

„Já vím, promiň,“ omlouval se a prsty si z čela odhodil přerostlou patku. To světácké gesto se stalo v poslední době neoddělitelnou

součástí jeho osobnosti. „Byl jsem s klukama,“ zahučel a pohladil Vojtíška po šíji.

„Jo s klukama?“ dobírala si ho.

„No jasně, s Denisem...“

Byl po otci – čím víc se snažil lhát, tím hůře mu to šlo. Navíc zrudl jako rajče. Podle Kláry měl za sebou nějakou novou sexuální zkušenost.

Přiřítit se Švejk a ocasem velkým jako kormidlo máchal do stran.

„Nazdar zvíře!“ drbal ho Alex. Veliký ovčák na něj skákal a hrozilo, že ho povalí.

„Doufám, že to zdržení stálo za to, protože tě tu čeká kus práce.“

„V pohodě, mami. Odpočívej, my to s Vojtíškem dorazíme,“ usmíval se jako největší bohém a klátivou chůzí odváděl valacha.

Je v tom ženská, konstatovala v duchu Klára. *Jen doufám, že ji nepřivede do jiného stavu.*

Měla by si s ním promluvit. Za Zdí však nic jako prezervativy neexistovalo, a představa, že by mu vysvětlovala princip přerušované soulože, jí naháněla hrůzu.

3

Nočním lesem se rozléhalo vzdálené vytí vlků. Temné břehy řeky se strmě zvedaly do skalnatého ostrohu. Vládla téměř dokonalá tma. Čtyřem mužům v gumovém člunu to naprosto vyhovovalo. Veslovali velmi tiše a člun neslyšně klouzal po černé hladině. S nasazenými noktovizory propátrávali okolí a snažili se zorientovat v nazelenalém světě.

Poručík Joe Kowalski na přídi naznačil směr a člun se stočil ke břehu. Muži ho vynesli na kamenitou pláž a pečlivě zakryli větvemi. Na záda si hodili dvacetikilové batohy, Miller z vodotěsného pouzdra vybalil odstřelovačskou pušku. Kowalski se kývnutím ujistil, že mohou vyrazit. Čtyři muži v maskáčích bez označení se tiše vydali do severského pralesa, kterému vládly stíny monstrózních kmenů.

Mezi Spojenými státy a Velkoněmeckou říší sice vládl mír, nacházeli se však hluboko v území spadajícím do sféry německého vlivu a podle mezinárodních úmluv tu neměli co dělat. Pokud by je Rusové chytili a předali Němcům, americká vláda by své vojáky zapřela a Kowalského muže by čekal

nepříjemný výslech z rukou gestapa. Proto mohli tuto práci dělat jen *Tuleni*.

Muži vystoupali na kamenný ostroh a po jeho vrcholu se vydali na sever. Kowalskému občas ve sluchátku zapraskal dozimetr. Hodnoty však byly nízké.

V temnotě jen občas zašustilo listí nebo praskla větvička. Kdyby je zaslechl nějaký domorodý lovec, mohl by se domnívat, že se nocí přesouvá smečka vlků. Kolem půlnoci je zdržela silueta obrněnce nehybně stojícího uprostřed lesa. Nějaký čas trvalo, než se ujistili, že se jedná o prastarý ruský tank – pozůstatek bojů ze čtyřicátých let. Zbyla z něj jen kostra a otvorem pro věž prorůstal strom. Je těžko uvěřitelné, že Rusové kdysi uměli vyrobit techniku, která dokázala vzdorovat té německé.

Po další hodině narazili na kupeckou stezku a zamířili na západ. Dvě hodiny před rozedněním ucítili ve vzduchu chlad stoupající z řeky Volchov. Zalehli na kraji lesa, odkud měli výhled na dřevěný most vedoucí do knížecího sídla Kiriši. Čekali na denní světlo, hlídku si vzal Abramow, ostatní se zakryli větvemi a odpočívali. Kowalski však nemohl usnout. Ráno půjde s kůží na trh a dnes

možná naposledy vidí hvězdy. V případě zasetí by musel chvíli vydržet, aby dal týmu čas. Doufal, že by to pro kamarády, které znal už od Argentiny, dokázal. Jenže čas se během mučení strašně vleče. Zažil to již během přijímače k SEALs...

Věčná škoda, že nemůže tátovi říct, co dělá. Určitě by na něj byl hrdý. Sám s Němci bojoval, když v devětatřicátém napadli Polsko. Pak utekl do Británie a bojoval tam. Když Británie padla a hrozilo, že ho Angličané vydají, uletěl ve Spitfireu nad Atlantik. Nouzově přistál na širém moři a doufal v záchranu. Kdyby ho tenkrát nevyzvedla obchodní loď nacpaná uprchlíky, Joe Kowalski by se nikdy nenarodil. Táta nikdy Rooseveltovi neodpusťtil, že nechal Evropu na holičkách...

Zatřásl s ním Defoe.

Tak přece jen na chvíli zabral. Oči ho řezaly, nad řekou se válely chuchvalce mlhy, které zakrývaly i strážní věž na mostě. Na druhém břehu se v šedém svítání rýsovaly betonové hradby tvrze.

Kowalski z batohu vybalil halenu, vyšívávanou vestu a široké kalhoty. Oblékl se a obul si ručně šité boty. Připadal si jako cestovatel v čase. Do pouzder v podpaží a na kotníku

strčil německé pistole Heckler & Koch, na opasek náhradní zásobníky a těžký váček s mincemi. Knížata za Zdí preferovala stříbro před papírovými markami. Sebral ze země vak a provaz si přetáhl přes hlavu, nakonec si narazil chlupatou kozáckou čepici, ve které se mu bude v poledne vařit mozek.

„Vypadáš jako zrasanej bohatýr,“ ušklíbl se Miller.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Abramow, který převzal velení.

„Uvidíme se za tři dny,“ prohlásil bez zaváhání Kowalski a zamířil k mostu.

Mluvil perfektně rusky a vypadal jako obyčejný obchodník s lidmi. Kamufláž mu zatím vždy vyšla, neviděl důvod, proč by tentokrát měla selhat.

4

Alexandr ležel v trávě na kopci s rukama za hlavou. Měl zavřené oči a v ústech žmoulal stéblo. Přehrával si včerejší milování s Elenou. Některé detaily stále dokola. Střídal to s fantaziemi, ve kterých plánoval, co s ní bude provádět dnes večer. Obklopoval ho